

Prædiken til 15. søndag efter trinitatis

Matt. 6, 24-34

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon. Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.« Matthæusevangeliet 6,24-34

Når jeg er i IKEA, så falder jeg tit for et nyt møbel. De er så flotte. Møblerne. Så yndige og rustikke – de minder mig om et Carl Larsson maleri. Eller Astrid Lindgrens historier. De minder mig om et tid, hvor alt var enkelt og simpelt. Hvor moren stod i køkkenet og bagte. Pigen hængte vasketøj op. Børnene legede nede ved åen sammen med nabobørnene. Faren spændte hestene for vognen. Bedstefar slumrede i gyngestolen ude på verandaen. Og sommeren varede ved, lige indtil sneen begyndte at falde i metervis, og julen var hvid hvert år.

Så jeg køber det møbel, der minder mig om livets lethed. Finder det nede på reolerne. Betaler. Kører hjem med den – ikke med møblet, men med en flad papkasse med en masse stumper i. Jeg pakker den ud – og her holder lethedens så op, for *det her ligner ikke. De ting, der ligger foran mig, ligner ikke det møbel, jeg faldt for henne i butikken.*

Hvis jeg er heldig, så har jeg fået en af de kasser, som fabrikken har husket at lægge en brugsanvisning i. Og hvis jeg er helt usandsynligt heldig, så er den på et sprog, som jeg kan forstå. Så begynder jeg at samle møblet, så det kan komme til at ligne det, jeg så i butikken. Men det går ikke helt, som

det skal. Og hvorfor? Hvorfor går det så tit galt, når jeg skal samle de der gør-det-selv-sæt? Jeg tror, det er, fordi alt imens jeg samler kommoden, så tænker jeg på den flotte kommode, som jeg så i butikken. Jeg tænker på det resultat, jeg så, og det er sådan, jeg også vil have mit møbel skal se ud. Let. Rustikt. Perfekt. Men når jeg er færdig ... ja så står jeg alligevel med noget, der ikke helt ser ud som den i forretningen – rustikt er nok ordet, der kommer nærmest resultatet - og for øvrigt har jeg tre skruer og et beslag til overs. Og selvfølgelig er det sådan. For fabrikken har jo lavet en fejl. Det må de have gjort – der kan umuligt være andre forklaringer. De kan ikke engang tælle til 13 skruer og 3 beslag. Der er 16 skuer og fire beslag. Typisk.

Og det er altså ikke mig, der ikke har gjort, som jeg skulle. Jeg har fulgt brugsanvisningen, som jeg skulle. Der står: 1. gør sådan – 2. gør sådan – 3. gør sådan – 4. gør sådan – 5. møblet er færdigt. Og det gjorde jeg! Måske ... For måske begyndte jeg nok rent praktisk ved punkt 1. Men inde i mit hoved begyndte jeg ved punkt 5. møblet er færdigt. For jeg vidste jo, hvordan det skulle komme til at se ud. Jeg vidste, at mit møbel skulle se lige så perfekt ud som det, jeg så i butikken. Måske var det derfor, at det gik galt. Det hele må skrues fra hinanden igen. Og så begynder jeg forfra. Denne gang i den rigtige rækkefølge. 1.-2.-3. Og pludselig passer antallet af skruer og beslag alligevel.

Når jeg læser denne Bibeltekst, som vi hører i dag, så får jeg den samme følelse, som når jeg står i IKEA og ser på deres møbler. Den er så flot. Teksten. Den er så mild og varm –

den minder mig også om et Carl Larsson maleri. Eller Astrid Lindgrens historier. Den minder mig om en tid, hvor alt var enkelt og simpelt. Hvor få havde for meget og færre for lidt. Hvor indvandrere var nogen, der kom i så små tal, at vi kunne invitere dem hjem til aftensmad. Hvor man spyttede i en spytbakke og ikke på flygtende mennesker. Hvor man omtalte medmennesker med respekt og så dem som ens ligeværdige. Hvor børn fik lov at være børn og lege og grine og ikke sidde i en overfyldt båd, der kunne kæntré midt på havet. Hvor mennesker ikke skulle dø stuvet sammen som kvæg i ladet af en lastbil.

Så jeg læser ting, der minder mig om livets lethed. Finder det i Bibelen. Slår op i Matthæusevangeliet kapitel 6. Begynder at læse. Smiler glad og mageligt. Kigger op. Ser den opslåede avis foran mig – og her holder lethedens så op, for *det her ligner ikke. De ting, der sker i verden, ligner ikke den tekst, jeg læste i Bibelen.*

Hvis jeg er heldig, så har jeg fået en af de bibler, der er på dansk og ikke hebraisk eller græsk eller latin. Og hvis jeg er helt usandsynligt heldig, så er teksten én af dem, der er til at forstå. Og så begynder jeg at sammenligne teksten med avisen, så den kommer til at ligne den verden, jeg så gerne ønsker mig. Men det går ikke helt, som det skal. Og hvorfor? Hvorfor går det så tit galt, når jeg læser i Bibelen og i avisen? Hvorfor ligner det ikke hinanden? Jeg tror, det er, fordi alt imens jeg læser i Bibelen, så tænker jeg på verden, som jeg så gerne vil have, den skal se ud. Jeg tænker på den ideelle smukke verden. Let. Enkel. Perfekt. Men

når jeg er færdig med at læse ... ja så står jeg alligevel med noget, der ikke helt ser ud som i virkeligheden - og for øvrigt har jeg tre citater og Johannes Åbenbaringen tilbage, som jeg har sorteret fra. Og selvfølgelig er det sådan. For Vor Herre har jo lavet en fejl. Det må han have gjort – der kan umuligt være andre forklaringer. Han er kommet til at give de forkerte åbenbaringer, ord og råd. Typisk.

Og det er altså ikke mig, der ikke har gjort, som jeg skulle. Jeg har læst Bibelen og avisen, som jeg skulle. Der står: 1. det er sådan – 2. det er sådan – 3. det er sådan – 4. det er sådan – 5. sådan er verden. Og det gjorde jeg! Måske ... For måske begyndte jeg nok rent praktisk ved punkt 1. Men inde i mit hoved begyndte jeg ved punkt 5. sådan er verden. For jeg vidste jo, hvordan verden skulle komme til at se ud. Jeg vidste, at verden skulle se lige så perfekt ud som på film og i bøger. Måske var det derfor, at det gik galt. Det hele måtte læses forfra. Denne gang i den rigtige rækkefølge. 1.-2.-3. Og pludselig passer citaterne og bøgerne alligevel.

I Bibelen står der ikke, at jeg sådan lige pludselig skal begynde at leve, som Vor Herre gjorde – uden bekymringen gnavnende i hjertet. Der står: 1. - Søg først Guds rige og hans retfærdighed. 2. - Det er så alt det andet, lige fra mit eget lille liv til de store horder af flygtninge. Inden jeg kasserer Jesus og hans tale om livet som det rene vrøvl, så bliver jeg nødt til at spørge: Har jeg fulgt hans brugsanvisning? Har jeg søgt Guds Rige først?

Måske ved jeg ikke, om jeg har gjort det,

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

søgt Gud rige. For måske ved jeg ikke, hvad det betyder. Ligesom jeg ikke altid helt kan forstå det, der står i en brugsanvisning. Jeg forstår ordene, med ikke sætningen, ikke hvad det er, jeg skal gøre.

Hvad betyder at søge Guds rige? Et eksempel kunne være engang, hvor Jesus virkelig bekymrede sig. Det var aften. Skærtorsdag aften. Én af hans disciple, Judas, var just gået ud for at forråde Jesus, og han vidste det godt. Han vidste, at der om lidt ville komme en flok soldater. At Judas ville komme hen og give ham et kys. At soldaterne ville gribe ham. At han skulle pines og korsfæstes og dø. Dét må siges at være grund nok til at bekymre sig. Og det gør han. Han er rædselsslagen. Han går ud i Gethsemane Have, hvor han falder på knæ og beder. *Gud, hjælp! Hjælp mig, jeg er bange ind til marven af mine ben! Hjælp!*

I stedet for at falde helt fra hinanden falder Jesus på knæ og beder en bøn. En bøn der gør ham stærk nok til at rejse sig op, modtage sine banemænd med oprejst pande og Judas med ordene: *Min ven, nu har du gjort dit*

Jesus viser os, at bøn er vejen, når vi vil søge Guds rige, som er punkt 1 i manualen – derefter kommer resten af vores liv. Og hvad skulle bønnen så hjælpe? Hvordan skulle den hjælpe de flygtninge, der hjemløst flakker om i Europa? Eller vores egen indre flygtning, der flakker hvileløst rundt inde i os selv? Jesus siger: *Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.* Når vi beder, så kan Gud give os ro. Ro, så vi kan finde nye løsninger. Ro, så vi kan finde den indre glæ-

de. Ro, så vi får styrke til at kunne holde balancen på den line, som livet er, spændt ud mellem fødsel og død. Ro, så vi kan finde styrken til at turde se tingene, som de er. Ro, så vi kan finde styrken til at gå ud og tage os af de ting, der skal tages hånd om. Ro, så vi kan give os selv ro. Ro, så vi kan give den flygtende ro.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Vicky Popp

Den danske kirke i Hamborg

Salmer:

15, 31, 294, 14, 769